

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

24 decembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Petru Ursache,

judecători – Ghenadie Nicolaev și Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de partea vătămată Școdin Tamara, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Școdin Vasile Ivan, născut la 10 octombrie 1960, originar din s. Pîrîta, r-nul Dubăsari și domiciliat în mun. Chișinău, str. Pietrarilor 8/1, ap. 13;

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.04.2014 – 19.05.2014;

Instanța de apel: 12.06.2014 – 11.09.2014;

Instanța de recurs: 26.11.2014 – 24.12.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoreiei Centru, mun. Chișinău din 19 mai 2014, adoptată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, Școdin V. a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, la muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 120 ore.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Școdin V. locuind împreună cu fosta sa soție, Școdin T., în perioada anului 2013 - februarie 2014, sistematic aplica violența în privința ei, manifestată prin amenințări verbale, înjurături și violență fizică. Astfel, Școdin V., fiind preîntîmpinat oficial de a înceta violența și abuzurile săvîrșite față de Școdin T. prin ordonanțele de protecție din 19.09.2013 și din 31.01.2014, fiind în stare de ebrietate alcoolică și aflîndu-se la data de 08 și 16 februarie 2014, la domiciliul său situat în or. Chișinău, str. Pietrarilor 8/1, ap.13, a inițiat certuri cu Școdin T., în urma cărora a jignit-o și i-a înjosit demnitatea, provocîndu-i suferințe psihice.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, violență în familie adică *acțiunile intenționate manifestate fizic și verbal, comise de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferința fizică și psihică.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către partea vătămată, care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia Școdin V. să fie condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, la o pedeapsă privativă de libertate, criticînd în apel modalitatea de individualizare a pedepsei reținute de prima instanță în sarcina inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2014, apelul părții vătămate a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei instanța de apel a menționat că starea de fapt și de drept reținută de către instanța de fond este în concordanță cu circumstanțele stabilite și probele administrate și expuse în cuprinsul hotărârii atacate.

Totodată, instanța de apel a apreciat că instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatului a ținut seama în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei prevăzute în art. 61 alin. (2) Cod penal, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, de scopul pedepsei penale, de corectarea și reeducarea inculpatului, precum și de circumstanțele reale și personale a persoanei condamnate, menționînd că inculpatul se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale și în cauză nu s-au stabilit circumstanțe agravante.

Așadar, s-a reținut că instanța de fond la stabilirea pedepsei în privința inculpatului a acordat deplină eficiență normei procesuale din art. 364¹ în conformitate cu care a fost examinată cauza nominalizată, iar argumentele invocate de apelant, referitor la pedeapsa inculpatului, au fost apreciate ca fiind nefondate.

În atare situație, nu există motive pentru stabilirea unei pedepse privative de libertate, mai mult dacă sancțiunea legii penale prevede și alte categorii de pedepse, inclusiv muncă neremunerată în folosul comunității și reieșind din circumstanțele speței s-a constatat cu certitudine că munca neremunerată aplicată inculpatului va asigura realizarea scopului pedepsei.

6. Nefiind de acord cu hotărîrea pronunțată de instanța de apel partea vătămată a atacat-o cu recurs ordinar, prin care solicită casarea deciziei respective în latura penală și stabilirea unei pedepse privative de libertate în privința lui Școdin V., cu executare.

În vederea susținerii poziției invocate, recurenta specifică că instanțele ierarhic inferioare nu au individualizat corect pedeapsa aplicată inculpatului, după cum se cere în art. 7, 61, 75 Cod penal, ceea ce presupune că pedeapsa stabilită nu-și va atinge scopul urmărit și nu va duce la corectarea inculpatului și prevenirea de comitere a unei infracțiuni similare față de pățimită. Din aceste considerente partea vătămată opinează că pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în mărime de 120 ore, este inefficientă, iar inculpatul urmează a fi condamnat la o pedeapsă privativă de libertate pînă la 2 ani închisoare, așa cum este stipulat în art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

În drept, recurenta își întemeiază recursul declarat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este vădit neîntemeiat, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului ordinar declarat de partea vătămată se conchide că recurenta invocă ca temei de drept pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, lecturând textul recursului ordinar Colegiul penal conchide că recurenta, cu toate că a invocat ca temei de drept eroarea prevăzută de pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, nu a adus careva argumente în vederea motivării recursului prin prisma pretensei erori, iar din atare considerente Colegiul penal amintește că, conform art. 424 alin. (2), 429 alin. (1), 430 alin. (5), 432 Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să fie motivată, să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală și argumentarea ilegalității hotărârii atacate prin prisma temeiului invocat. Instanța de recurs, se pronunță doar în limitele motivelor invocate în recurs. Dar, în pofida prevederilor enunțate, în recursul ordinar declarat de partea vătămată cu referire la eroarea de drept prevăzută de pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, nu este specificat în ce constă problema de drept ce există în cauză și care este eroarea comisă de instanțele de judecată care se încadrează în pct. 6) și care ar motiva casarea hotărârilor anterioare, cu pronunțarea unei noi soluții de către instanța de recurs.

În continuare, revenind la textul recursului se reține că recurenta critică soluția instanței de apel, de altfel și cea a primei instanțe, deoarece în privința inculpatului nu a fost individualizată corect pedeapsa stabilită în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, pretinsa eroare fiind încadrată de legea procesual penală în temeiul prevăzut de pct. 10) al alin. (1) din art. 427, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Totodată, avînd în vedere că cauza a fost examinată în ordinea stipulată de art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de recurs constată că autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune referitor la aceste aspecte, dar se critică atît sentința cît și decizia instanței de apel numai referitor la chestiunea de individualizare a pedepsei.

Așadar, Colegiul penal consideră că temeiul pentru recurs invocat de recurentă nu este incident în prezenta cauză, iar instanțele ierarhic inferioare și-au motivat just soluția adoptată, acordînd deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilite conform

sanctiunii articolului imputat acestuia prin rechizitoriu, iar în sprijinul statuării respective se relevă următoarele.

Prin urmare, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, avînd deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială sînt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce în urma săvârșirii infracțiunii. Categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76 – 77 Cod penal, precum și, efectele acestora prescrise în art. 78 Cod penal.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, au fost valorificate de instanțele ierarhic inferioare anume în această ordine, fiindu-i stabilit inculpatului termenul de pedeapsă prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, de 120 ore muncă neremunerată în folosul comunității, adică în limitele sancțiunii normei respective reieșind din faptul că inculpatul a beneficiat de o reducere cu 1/3 a pedepsei în urma aplicării prevederilor procesuale a art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Astfel, noile limite ale sancțiunii prevăzute de legea penală pentru săvârșirea infracțiunii în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, au fost stabilite de 120 ore muncă neremunerată în folosul comunității, marja de apreciere de la limita minimă spre maximă aparținînd instanței.

În consecință, se reiterează că judecarea cauzei penale vizate a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, iar potrivit pct. (8) al acestui articol, inculpatul, care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să fie înfăptuită pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Instanțele ierarhic inferioare, luînd în considerație stipulările legale expuse, i-au stabilit inculpatului pedeapsa cu munca neremunerată în limite prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, reieșind din limitele minimă și maximă ale sancțiunii art.201¹ alin.(1) Cod penal, pentru care a fost condamnat inculpatul, care prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de pînă la 2 ani.

În speță, instanța de recurs consideră întemeiate motivele instanțelor ierarhic inferioare, în susținerea poziției cu privire la aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în cuantum de 120 de ore.

Așadar, modalitatea de executare aleasă și cuantumul pedepsei aplicate inculpatului Școdin V., pentru infracțiunea imputată acestuia, este în acord cu principiul proporționalității avînd în vedere fapta comisă și urmările produse.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 6), nici cea din pct. 10) a alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referință, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de fond și cea de apel în limitele legii, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat.

Avînd în vedere considerentele expuse și raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul declarat de partea vătămată sunt vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de partea vătămată Școdin Tamara, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe Școdin Vasile Ivan, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 21 ianuarie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti